

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Til gengæld forlyster man sig nu med gribende skildringer af den forfærdende afgrund, der åbner sig for landet som følge af regeringens påstået forfejlede politik. Vi benægter ikke, at vi står overfor visse alvorlige problemer, men det kan hverken indadtil eller udadtil tjene noget fornuftigt formål at skildre situationen, som man gør. Sandheden er dog den, at produktionen både i landbrug, industri og håndværk er steget over forventning i de sidste to år. Investeringerne er forøget langt udover det beløb, vi har modtaget i Marshallhjælp. Byggeriet har et større omfang end i de bedste byggeår før krigen. Rationeringernes og restriktionernes antal er blevet stærkt begrænset.

De problemer, som kan give anledning til bekymringer, er dels underskuddet på betalingsbalancen, dels prisudviklingen. Underskuddet på betalingsbalancen skyldes det forringede bytteforhold i samhandelen med udlandet, der er en følge af devalueringen i andre lande. Man har navnlig fra konservativ side krævet underskuddet imødegået ved kreditindskrænkning. Omkostningerne ved problemets løsning skal altså efter konservativ opfattelse betales af arbejderne gennem arbejdsløshed, medens kapitalbesidderne skulle kunne indkassere en provision i form af højere rente. Den vej vil vi ikke gå. Det kan endnu ikke siges, i hvilken udstrækning særlige forholdsregler vil blive nødvendige. Som den højtærede statsminister fremhævede i sin tale i Aarhus i søndags, vil tiden til efteråret være inde til en afgørelse af dette spørgsmål.

Den prisstigning, som har fundet sted, kan ikke tilskrives pengepolitiske forsømmelser. I stor udstrækning er den kommet udefra, og til en vis grad skyldes den også beslutninger, der er truffet i det høje ting, og som både venstre og de konservative bærer et medansvar for. Vi er naturligvis alle interesseret i, at der dæmmes op for prisstigningerne, men det kan ikke alene gøres til et spørgsmål om offentlige udgifter og lønnens højde. Det er fuldt så meget et spørgsmål om avancer, forjenester og udbytter i det private erhvervsliv og herunder måske særlig indenfor handelen.

Efter vinterens forløb og efter den højtærede statsministers tale i søndags ligger det ganske klart, at regeringen i sin økonomiske politik sætter produktion og beskæftigelse i første række, og at den hævder det synspunkt, at de vanskeligheder, som måtte komme, ikke ensidigt skal bæres af arbejderbefolkningen. Regeringen har endvidere i gerning vist, at den har god vilje — og heller

ikke ringe evne — til at forhandle sig til rette med rigsdagen, alt under den forudsætning, at dens hovedlinie kunne accepteres af et flertal.

Er der således ingen tvivl om stillingen på regeringssiden i denne sal, er billedet unægtelig et andet, når blikket vendes mod oppositionen. Det har i mere end to år været et fast dogme i venstrepressen, at det store syndefald skete i dansk politik, da det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard tog livet af Knud Kristensens regering, og at det er stridende mod naturens orden, når vi har en socialdemokratisk regering, skønt folketingets flertal er liberalt. Det var muligt for venstre at operere med denne forestilling, så længe det konservative parti var svagt og afkræftet og uden kamplyst efter sidste valg. Endnu for godt et år siden kunne venstre vise sin specielle venlighed overfor de konservative ved at kaste ansvaret for regeringens opretholdelse over på dette parti.

Men sidste efterår skiftede situationen. De konservative genvandt modet på livet, og de fik en politik, deres særlige pengepolitik. På dette grundlag har de gentagne gange inviteret til ministerstorm. Det har været overmåde vanskeligt for venstre på een gang at opretholde forestillingen om de ulykker, der flød af regeringens gerninger, og samtidig hævde, at man måtte se at komme ud af det på fredelig vis med samme umulige regering. Ved afgørelsen fornylig af vareforsyningsloven var det nær gået galt — eller rettere sagt: det gik galt — for venstre. Hårdt trængt af den konservative konkurrence startede man med så urimelige krav overfor regeringen, at den måtte sige nej. Skønt en forjættende enighed var i sigte mellem venstre og konservative, turde venstre ikke tage konsekvensen af sin holdning, men erklærede ynkeligt, at så længe de radikale ikke ville være med, var der ingen udsigt til at få en ny politik og derfor ingen grund til at spørge vælgerne. Det radikale svar var en hvas afvisning af enhver alliance med de konservative.

Og der står vi nu. Talen om det liberale flertal som bærer af en økonomisk politik, der kan sættes i stedet for regeringens, er afsløret som det blødværk, den er. Det er det resultat, der er kommet ud af de konservatives og venstres spillet sorteper med hinanden. Deres manøvrer har ikke været opbyggende for befolkningen, men de har været lærerige.

Nu retter man skytser mod socialdemokratiet i venstres og de konservatives presse, men det, der må skaffes klarhed over, hvis der under de givne forhold skal tilvejebrin-